

என்காஸ்டன் இணையத்தியு

இதயம் அளிக்தும்...

இராமாயணம்

சந்தரகாண்டம்

7207

R65,9

தயாரிப்பு:
மணியன்

இகை:

வி.குமாந்

வண்ணப்

படங்கள்:

கோபலு

கதை அமைப்பு & கட்டிடம்
டி.எஸ்.நாராயணஸ்வாமி

விலை ரூ. 45

எபிகாஸஸ்

இதயம் அளிக்கும்
புண்ணிய பாரதத்தின்
புனித காவியம்

இராமாயணம்

சுந்தர காண்டம்

காண்ட - பக்கம் A

முன்னுரை :

மணியன்: இராமாயணம் என்று சொன்னதுமே எல்லோர் நினைவிலும் வருவது சுந்தர காண்டம்தான். இந்தக் காண்டத்தைப் படித்தாலோ, பாராயணம் செய்தாலோ, அல்லது கேட்டாலோ பாவங்கள் நீங்கும். துயரங்கள் விலகும். தரித்திரம் மறையும், அச்சம் நீங்கி புதிய நம்பிக்கை பிறக்கும். நோயற்ற வாழ்வும் குறைவற்ற செல்வமும் கிட்டும் என்றெல்லாம் நம் முன்னோர்கள் அனுபவபூர்வமாகச் சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள்.

இராவணனால் சிறையெடுத்துச் செல்லப்பட்ட சீதை அசோகவனத்தில் அன்ன ஆகாரம் துறந்து, சோகமே உருவாக துயரக் கடலில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இராவணன் அவளைக் கொடுமைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் தீவினையால் இலங்கை தீக்கிரையாகிறது. இராமாயணத்தில் இந்த சம்பவங்களைச் சித்தரிக்கும் பகுதியே சுந்தர காண்டம் எனப்படுகிறது. 'சுந்தரம்' என்றால் 'அழகு' என்று பொருள். இதில் எது அழகு? இன்னல்கள் நிறைந்த இப் படலத்தை ஏன் சுந்தர காண்டம் என்கிறோம்? இதைப் படிப்பதால் நன்மைகள் எவ்வாறு ஏற்படும்?—என்ற இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் எல்லாம் சிலர் உள்ளத்திலே எழலாம்.

அதற்கான விடைகளை இந்தக் காண்டத்தைப் படிக்கும் போதும், கேட்கும்போதும் நீங்களே தெரிந்து கொள்வீர்கள்.

இல்லங்களில் எல்லாம் துன்பங்கள் நீங்கி, இன்பங்கள் பெருக இதயம் வழங்கும் ஐந்தாவது இராமாயண எபிகாஸ்ட்-சுந்தரகாண்டம். சிரத்தையுடனும் கவனத்துடனும் கேளுங்கள், பக்தியுடன் பாராயணம் செய்யுங்கள்.

இராமாயணம் — சுந்தரகாண்டம் —

முதல் பகுதி

பின்னணி: ராம்.... ராம்..... ராம்.....

கதை சொல்பவர்: ராம் நாமத்தின் மகிமையால் ஹனுமான் கடலைத் தாண்டி தென்னிலங்கையின் கடற்கரையில் வந்து நின்றான். கடலைத் தாண்டும்போது விஸ்வரூபம் எடுத்த ஹனுமான், தான் வந்த வேலை முடியுமுன் தன்னை யாரும் இலங்கையில் அடையாளம் கண்டுகொள்ளாமலிருக்கும் பொருட்டு, ஒரு சிறிய குட்டி வானரத்தைப் போல உருவத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டான்.

இலங்கையின் கடற்கரை எல்லையில் ஒரு கொடிய அரக்கி! அவள் தன் அகன்ற வாயை கோட்டை வாயில் போல விரித்துக் கொண்டு உள்ளே வருவோரை எல்லாம் விழுங்கக் காத்திருந்தாள். ஹனுமான் வாயு வேகத்தில் அவள் வாயில் நுழைந்து, ஒரு வண்டைப் போல அவள் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு இலங்கைக்குள் நுழைந்தான். அங்கிருந்து நேராக இராவணன் தலைநகர் எல்லைக்கு வந்தான். அங்கே இலங்கிணி என்ற அரக்கி தான் காவல் தெய்வம், ஹனுமான் அவள் கண்களிலிருந்து தப்ப முடியவில்லை.

இலங்கிணி: ஹஹஹா.....ஏ, குட்டிக் குரங்கே!
யார் நீ... இங்கு ஏன் வந்தாய்?

ஹனுமான்: இழந்த பொருள் ஒன்றை தேடிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். என்னைத் தடுக்காதே!

கதை சொல்பவர்: இலங்கிணி கோபத்தில் ஹனுமானை ஒங்கி ஒரு அறை அறைந்தாள். ஹனுமான் தன் முஷ்டியால் அவள் சிரசில் திரும்ப அடித்தான். ஹனுமானின் கரம் பட்டதும் அந்த அரக்கி மாயமாக மறைந்தாள். அப்போது விண்ணிலிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது.

இலங்கிணி: ஹனுமான், நீ யாரென்று எனக்குத் தெரிந்து விட்டது. நான் பிரம்மதேவனால் இந்த இலங்கைக்கு காவல் தெய்வமாக நியமிக்கப்பட்டவள். குரங்கு ஒன்றின் கரங்கள் என் சிரத்தில் படும் வேளை என் பணி முடியுமென்றும், அப்போது இலங்கைக்கு அழிவு காலம் தொடங்கும் என்றும் பிரம்மதேவன் கூறியிருந்தான். அந்தநேரம் வந்துவிட்டது. என் பணி முடிந்தது. உன் பணியைத் தொடங்கு!

கதை சொல்பவர்: அதர்ம நெறியில் ஒருவன் செல்ல ஆரம் பித்ததுமே, அவனைச் சுற்றியிருக்கும் தெய்வீக சக்திகள் ஒவ்வொன்றாக அவனை விட்டு விலக ஆரம்பித்து விடும் என்பதை விளக்கும் சம்பவம் இது.

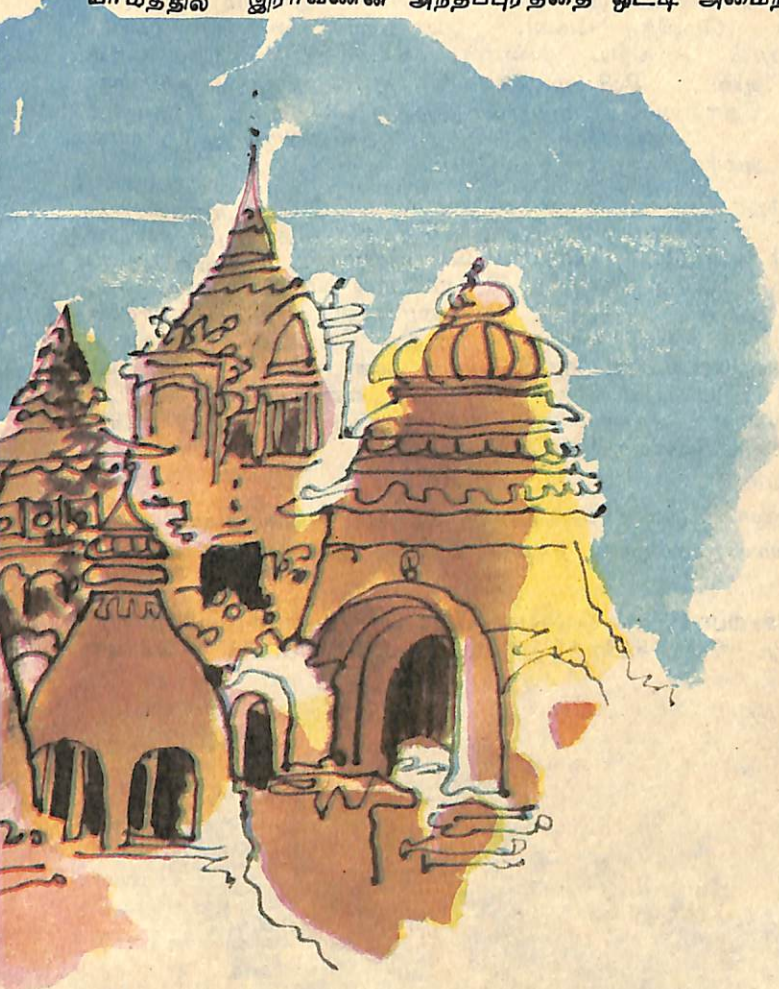
ஹனுமான் அன்னையைத் தேடும் பணியைத் தொடங்கினான். அழகிய இலங்கை நகரமும், அதன் அமைப்பும், எழிலும், செல்வச் செழிப்பும் ஹனுமானைக் கவர்ந்தன. தனி ஒருவனின் தவறுகளால் இத்தனையும் அழியப் போகிறதே எனக் கலங்கினான் ஹனுமான்.

இரவு நேரம். அனைவரும் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

தேடிய இடமெல்லாம் அரக்கிகள் தென்பட்டனரே தவிர, இராமன் கூறிய அடையாளப்படி தேவதை போன்ற அன்னை சீதை காணப்படவில்லையே என்று வருந்தினான் ஹனுமான். முடிவில் சம்பாதி கூறிய குறிப்புக்களை வைத்துக் கொண்டு அழகிய அசோகவனம் எங்கிருக்கிறதெனத் தேடலானான்.

வெகுநேரம் தேடிக் களைத்தபின், இரவின் இரண்டாம் யாமத்தில் இராவணன் அந்தப்புரத்தை ஓட்டி அமைந்திருந்த

அழகிய அசோகவனத்தைக் கண்டான் ஹனுமான். அந்த வனத்தினுள் சென்று வானளாவ உயர்ந்திருந்த மரக்கிளை ஒன்றில் மறைவாக உட்கார்ந்து கொண்டான். அங்கே அவன் கண்ட காட்சி அவனைத் திடுக்கிட வைத்தது. 'அசோகம்' என்றால் 'சோகமில்லாத' அல்லது 'துன்பமில்லாத' இடம் என்று பொருள். ஆனால் அங்கேதான் துயரமே உருவாக அன்னை சீதாதேவி சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தாள். அன்ன ஆகாரம் துறந்து, அதனால் மெலிந்த மேனி, துயரத்தால் வாடிய முகம், கண்ணீரால் கலங்கிய கண்கள், உடலிலே மாற்றப்படாத மரவுரி ஆடை, சீவி முடிக்காமல் ஜடை விழுந்த தலைமுடி, வாடிய தோற்றம். முற்றும் துறந்து பற்றற்ற தேவதை ஒருத்தி தவக்கோலத்தில் வீற்றிருப்பதைப்போல் அங்கே அமர்ந்திருந்தாள் சீதாதேவி.

சுந்தரம் என்றால் அழகு என்று மட்டும் பொருளல்ல... அதற்கு உள்ளொளி அல்லது தெய்வீக தோற்றம் என்றும் அர்த்தம் உண்டு. தோற்றப் பொலிவிழந்து எந்தவித அலங்காரமும் இன்றி சிதைந்த சிற்பம்போல காட்சி தந்தாலும், ராமனிடத்தில் கொண்ட தூய்மையான பதிபக்தி காரணமாக அன்னை சீதாதேவியைச் சுற்றி ஒரு தெய்வீகஒளி வீசுவதை ஹனுமான் கண்டான். அங்கே அவன் கண்ட 'சுந்தரம்' காரணமாகவே இப் பகுதி சுந்தர காண்டம் எனப்படுகிறது. 'புற அழகெல்லாம் சுந்தரமல்ல. அக அழகே சுந்தரம்' என்ற உண்மையை விளக்குகிறது இக் காட்சி.

ஸ்லோகம்:

ராஜ்யம்வா த்ருஷு லோகேஷு சீதாவா ஜனகாத்மஜா
த்ரைலோக்ய ராஜ்யம் சகலம் சீதாயா நாப்னுயாத் கலாம்.

கதை சொல்பவர்: அன்னையைக் கண்ட ஹனுமான் உள்ளம் பூரித்தது. மெய் சிலிர்த்தது. தனக்குள் பேசிக் கொண்

டான் ஹனுமான்: “ஆஹா, அண்ணல் ராமன் கூறிய அடையாளங்கள் அனைத்தும் சரியாக இருக்கின்றன. இவர்கள் அன்னை சீதாதேவிதான்! சந்தேகமேயில்லை. அதோ அவர்கள் ஹருதயத்திலிருக்கும் என் பிரபு இராமனை என்னால் தரிசிக்க முடிகிறது.... ஜெய் ராம்! பிரபு.... தங்கள் ஆசியால் அன்னையைக் கண்டுவிட்டேன். என் பணி தொடர அருள்புரியுங்கள்.”

சுந்தர காண்டத்தில் ஹனுமான் அன்னையைக் கண்ட சம்பவம் “முயன்றால் முடியாததில்லை” என்ற வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை விளக்கி நிற்கிறது.

ஸ்லோகம்:

யஸ்யத் வேதானி சத்வாரி வானரேந்திர யதாதவ
த்ருதீர் த்ருஷ்டிரமர்த்தாக்ஷயம் ஸ்வகர்மஸு ந கீத்தி.

கதை சொல்பவர்: ஹனுமான் சூழ்நிலையை ஆராய்ந்தான். அன்னை சீதையைச் சுற்றிக் கொடிய அரக்கிகள் காவல் புரிந்தனர். அன்னையைச் சந்திக்க இது தருணமல்ல என்று உணர்ந்து பொறுமையோடு இருந்தான் ஹனுமான். அதற்குள் காலைக் கதிரவன் உதயமாகி விட்டான். மரத்திலிருந்தபடியே ஆதித்யனுக்கு அஞ்சலி செலுத்திக் காத்திருந்தான் ஹனுமான்.

திடீரென தன் பணிப்பெண்கள் புடைசூழ இராவணன் அங்கே நுழைவதைக் கண்ட ஹனுமான் திடுக்கிட்டான்.

இராவணன்: என்ன? இவள் நிலையில் ஏதாவது மாற்றம் தெரிகிறதா?

அரக்கி: இல்லை பிரபு... இவள் அன்ன ஆகாரங்களைத் தொடுவதில்லை. எதற்கும் பதில் பேசுவதில்லை. இவள் மகா பிடிவாதக்காரி. தங்கள் பெருமை தெரியாதவள்.

இராவணன்: போதும். நானே இவளைக் கவனிக்கிறேன். ஜானகி, இதுவரை இந்த இலங்கேஸ்வரன் எவரிடமும் எதையும் யாசித்ததில்லை. ஆனால் உன்னிடம் அன்புப் பிச்சை கேட்கிறேன். பிடிவாதத்தை விட்டு, அந்த ராமனை மறந்து என்னை மணவாளனாக ஏற்றுக்கொள்!

கதை சொல்பவர்: சீதாப்பிராட்டி துரும்பு ஒன்றை கிள்ளி தரையில் எறிந்தாள். ராவணன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்காமல் அந்தத் துரும்பைப் பார்த்துப் பேசலானான். ராவணன் அந்தத் துரும்புக்கு சமானம் என்பதை சூட்சுமமாக ராவணனுக்கு உணர்த்தவே அன்னை அவ்வாறு செய்தாள்.

சீதை: உனக்கு மீண்டும் தர்மத்தை எடுத்துச் சொல்கிறேன்.

என்னை நீ திருட்டுத்தனமாக கவர்ந்து வந்தது பாபம். என்னை இச்சிப்பது அதைவிடக் கொடிய பாபம். உன் அன்பை உன் மனைவியரிடம் செலுத்து. என்னை என் தலைவனிடம் கொண்டு விட்டுவிட்டு, உன் தவறுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டு, பாபத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் தேடு. இல்லையேல், நீயும் உன் நாடும் அழிவது நிச்சயம்.

இராவணன்: அழிவா... எனக்கா? மைதிலி, என் வல்லமையும், தவபலமும் தெரியாமல் பேசுகிறாய்! மனைவியைக் காப்பாற்றத் தெரியாத கோழை ராமனிடமா என்னை மன்னிப்புக் கேட்கச் சொல்கிறாய்... உன்னை நான் கவர்ந்து வந்து இத்தனை மாதங்களாகியும், என்னை எதிர்த்து உன்னை சிறைமீட்கத் துணிவில்லாத அந்த மானிடன்

இராமனையா இன்னும் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறாய்? ஜானகி, இந்த இலங்கையையும் - அதன்செல்வங்களையும்-ஏன், என்னையுமே உன் காலடியில் சமர்ப்பிக்கிறேன். என்னை ஏற்றுக் கொண்டு அன்பு செலுத்து ஜானகி!

சீதை: சீ மூடனே! நீயாக உன் தவறை நினைந்து திருந்தி விடுவாய் என்றுதான் கருணையே வடிவான என் பதி உனக்கு இதுவரை அவகாசம் தந்திருக்கிறார். இதனை உணராது அறியாமையால் பிதற்றுகிறாய்... எத்தனை விபரீதமான ஆசை உனக்கு? நீயும்; உன் நாளும், செல்வங்களும் இந்தத் துரும்பிலும் கேவலமானவை. என் பேச்சிலும், மூச்சிலும், உயிரோட்டத்திலும், ஜீவனாக நிற்கும் என் பதியே தெய்வம். அவரிடம் என்னைக் கொண்டு விட்டுவிடு. இல்லையேல், அவரது பாணம் உன்னையும் இலங்கையையும் அழித்து நிர்மூலமாக்கி விடும்.

கதை சொல்பவர்: அன்னை சீதையின் ராம பக்தியையும், பண்பின் உயர்வையும் கண்டு பூரிப்படைந்தான் ஹனுமான். சோதனைகளும், துன்பங்களும் சூழ்ந்தபோதும் தர்மம் தவறாத திடச்சித்தமே சுந்தரம்! பதியே தெய்வம் என எண்ணும் பண்பே சுந்தரம்!

ஸ்லோகம்:
பர்த்தானும் பரம் நார்யா பூஷணம் பூஷணாதபி
தினோவா ராஜ்ய ஹினோவா யோமே பர்த்தா ஸமே குரு.

கதை சொல்பவர்: சீதை எந்த வகையிலும் தன் வழிக்கு வராததால் கோபமுற்றான் இராவணன். உணர்ச்சிவசப் பட்டான். அவளைத் தொட்டு இழுக்க முற்பட்டான். அப்போது திடீரெனப் பயத்தால் தயங்கி நின்றான். அவன் பெற்ற சாபம் ஒன்று அவன் நினைவுக்கு வந்தது.

அசரீரி: ராவணா நில்! ஒரு பெண்ணின் விருப்பமில்லாமல் அவளை நீ தொட்டால், உன் பத்து தலைகளும் சுக்கல் நூறாக வெடித்துவிடும். ஜாக்கிரதை!

கதை சொல்பவர்: ஆம்! ராவணனுக்கு அப்படி ஒரு சாபமிருந்தது. தேவலோகத்தை வென்றபோது அப்ஸர ஸ்திரீ ஒருத்தியை மோகம் கொண்டு பலாத்காரமாக அவளை அடைய முயன்றபோது, அவள் ராவணனுக்கு இப்படி சாபமிட்டிருந்தாள். அது ராவணன் நினைவுக்கு வந்தது.

ராவணன்: ஜானகி, நான் பிரம்மபுத்திரன். ஒரு பெண்ணின் விருப்பமில்லாமல் அவளை அடைய நான் விரும்பவில்லை.

அதற்காகத்தான் உன் சம்மதத்தைப் பெறப் பொறுமையாயிருக்கிறேன். உனக்கு இரண்டு மாதத் தவணை தருகிறேன். அதற்குள் என் இச்சைக்கு நீ இணங்காவிடில், எனக்குப் பயன்படாத உன் உடலைத் துண்டு துண்டாக்கி கழுகுக்கு இரையாக்கி விடுவேன்.

கதை சொல்பவர்: இவ்வாறு கூறிவிட்டு, பிறகு அங்கேயிருந்த அரக்கிகளை அழைத்து, எப்படியாவது பயத்திலோ நயத்திலோ சீதையின் மனதை மாற்றி அவள் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்ய வேண்டுமென ஆணையிட்டுவிட்டுச் சென்றான் ராவணன். அத்தனையும் மரத்தின்மேல் மறைந்திருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ஹனுமான். அன்னை படுத்துயர் கண்டு அவன் கண்ணீர் சிந்தினான்.

சீதையைச் சூழ்ந்திருந்த அரக்கிகள் அவள் ராவணனிடம் நடந்து கொண்ட விதத்திற்காக அவளைக் கடிந்து கொண்டார்கள். சிலர் அவளை அடித்து துன்புறுத்தி மகிழ்ந்தனர். அப்போது அந்த கொடியவர்கள் கூட்டத்தில் அன்பும் பண்பும் உருவான பெண் ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் பெயர் திரிசடை. அவள் ராவணனின் சகோதரன் விபீஷணனின் மகள். அரக்கன் ராவணனின் சகோதரனாகப் பிறந்தாலும் விபீஷணன் நீதிமான். — நேர்மையாளன் — தவசீலன். அண்ணன் செய்யும் கொடுமையால் அரக்கர் குலமே அழியப் போகிறதே என்று அஞ்சி நடுங்கி, அதனைத் தடுக்க வழி தேடிக் கொண்டிருந்தான். தன் மகள் திரிசடையை அசோகவனத்தில் அன்னையின் பணிவிடைக்கு அனுப்பியிருந்தான் விபீஷணன்.

கதை சொல்பவர்: அங்கே திரிசடை இருந்தது ஹனுமானுக்கு சற்று ஆறுதலாக இருந்தது. அன்னையை சந்தித்து அவர்களிடம் பேசிவிட வேண்டும் என்று துடித்தான் என்றாலும் எதையும்

காலம், நேரம், இடம், பொருள், ஏவல் அறிந்து செய்ய வேண்டுமென்பதை அறிந்திருந்தவன் ஹனுமான். மீண்டும் இருள் குழும்வரை காத்திருந்தான். இரவு வந்தது. அரக்கியர்கள் கண்ணயர்ந்து தூங்க ஆரம்பித்தனர். அப்போது அன்னை சீதாதேவி தனக்குள் பேசிக் கொண்டாள்...

சீதை: பிரபு... என்ன பாவம் செய்தேனோ... மாற்றான் ஒருவன் என்னை இச்சித்து சிறையெடுக்கும் நிலை எனக்கு வந்துவிட்டது. தங்களுக்கும் என்ன நேர்ந்ததோ தெரியவில்லை. இல்லையேல் என்னை மீட்க இந்நேரம் வந்திருக்க மாட்டீர்களா? இந்த அரக்கனோ என்னை அடைய நாள் நிச்சயித்து விட்டான். இனியும் அவமானத்துக்குள்ளாக நான் விரும்பவில்லை. என் பிராணனைத் தியாகம் செய்து தங்களை அடைகிறேன்.

கதை சொல்பவர்: என்று சிந்தித்து தன் நீண்ட ஜடையை கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக் கொண்டு அதன் மறு

நுனியை மரத்தில் கட்டி தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் வேளையில்....

பின்னணி: ராம்.... ராம்.... ராம்.....

அதைத் தொடர்ந்து ராமன் புகழ் இனிய பாடலாக ஒலித்தது.

பாடல்

கதை சொல்பவர்: சீதை திருக்கிட்டாள். எங்கோ ராம் சப்தம்: ஹனுமான் சமயோஜித புத்தியுள்ளவன். திடீரென குரங்கு வடிவில் அன்னைமுன் நின்றால், அதுவும் அரக்கன் இராவணன் மாயையோ என அவர்கள் அஞ்சிவிடலாமல்லவா? அதற்காகத்தான், தற்கொலை புரிந்து கொள்ளும் பாவத் தினின்றும் அன்னையைத் தடுக்க ராம் நாமத்தையும், ராமன் புகழையும் பாடினான். துன்பங்கள் மிகுந்து உயிர்த் தியாகம் செய்து கொள்ளும் நிலைக்கு வந்தாலும், ராம் நாமம் ஒன்றினால் தான் அத்தனை இடர்களும் விலகிவிடும் என்பதை இந்த சம்பவம் உணர்த்துகிறது.

அன்னை முன் நின்றான் ஹனுமான்: “ஜெய்ராம்.”

காஸெட் - பக்கம் B

இராமாயணம் - சுந்தரகாண்டம்

இரண்டாம் பகுதி

ஹனுமான்: அன்னையே, நான் ஸ்ரீராமதாதன். என் பெயர் ஹனுமான். தங்கள் சேவைக்கென தலைவன் ராமனால் அனுப்பப்பட்டுள்ளேன். ராம் நாமத்தின்மீது ஆணை. நான் தங்கள் அடியவன். என்னை ஆசீர்வதியுங்கள். இதோ, நான் ராமதூதன் என்பதற்கு அத்தாட்சியாக அண்ணல் ராமன் தங்களிடம் தரும்படிக் கொடுத்த க்ஷணையாழி.

கதை சொல்பவர்: ஹனுமான் சணையாழியை அன்னை சீதா தேவியிடம் கொடுத்தான். சீதையின் மெய்சிலிர்த்தது. உடல் பூரித்தது. கண்கள் ஆனந்தக்கண்ணீரால் குளமாயின. கணையாழியைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள் சீதை. கணையாழியில் ஸ்ரீராமனையே அவள் கண்டாள். நம்பிக்கைச் சுடர் தெய்வீக ஒளியை மேலும் பிரகாசமாக்கியது. குழம்பிய மனதில் அமைதி நிலவியது. சுந்தரம் என்றால் சாந்தி தருவது என்று பொருள். சுந்தரமான இந்த வினாடியே இந்த பகுதிக்கு சுந்தர காண்டமெனும் பெயர் பெற்றுத் தந்தது. சீதை நன்றிப் பெருக்கால் ஹனுமானை ஆசீர்வதித்தாள்.

சீதை: ஹனுமான், என்னை மரணத்திலிருந்து காத்த நீ மரணமில்லாமல் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வாய்! துயரத்தால் பீடிக்கப்பட்டு நம்பிக்கையிழந்து தவிப்பவர்கள் உன்னை எண்ணிய மாத்திரத்தில் அவர்கள் துயரமெல்லாம் நீங்கி விடும். ஹனுமான், என் பதி எப்படியிருக்கிறார்? இனையவர் எப்படியிருக்கிறார்?

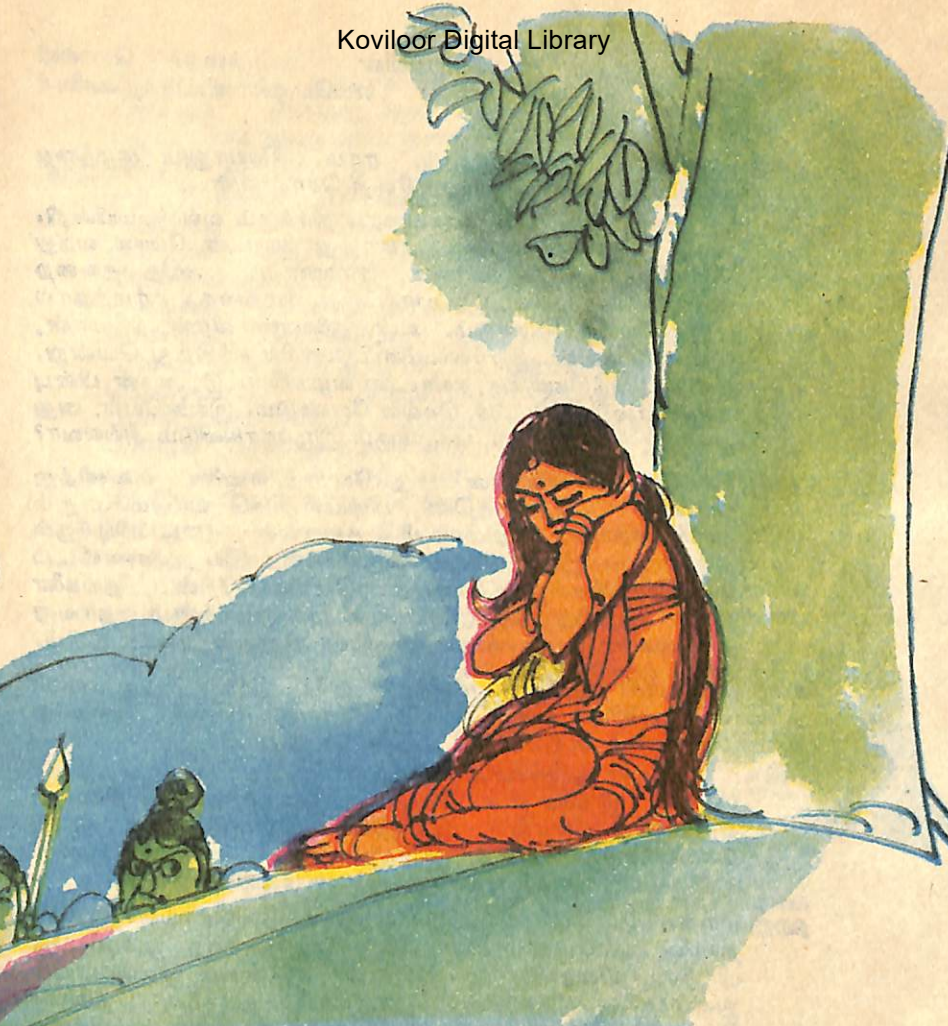
ஹனுமான்: தாயே, தங்களைப் பிரிந்த துயரத்தால் தலைவன் ராமன் ஊண் உறக்கமின்றி தங்களைப் போலவே தவிக்கின்றார். இனையவன் தங்களுக்குத் தீங்கிழைத்த கொடிய வர்களை அழித்துவிடத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். கிஷ்கிந்தை நாட்டு மன்னன் சுக்ரீவனும் - அவன் வானரசேனையும், அடியவனான நானும் அண்ணல் ராமனின் சேவைக்கு எங்களை அர்ப்பணித்து விட்டோம். இனி கவலை வேண்டாம் தாயே!

சீதை: அது சரி ஹனுமான், இத்தனை சிறியவனான நீ இவ்வளவு பெரிய கடலைத் தாண்டி இங்கே எப்படி வந்தாய்?

ஹனுமான்: அது ராம நாமத்தின் மகிமையால் தாயே! தாங்கள் பயந்துவிடக்கூடாதே என்பதற்காகவும். என்னை யாரும் அடையாளம் கண்டு கொள்ளக் கூடாதே என்பதற்காகவும் இந்த சிறிய உருவை எடுத்துக் கொண்டேன். இதோ ராம நாமத்தின் மகிமையைத் தாங்களும் பாருங்கள். ராவணனை அழித்து தங்களைச் சிறை மீட்டுச் செல்ல அந்தராம நாமம் எனக்குத்தரும் சக்தியைப் பாருங்கள். ராம்.... ராம்.... ராம்....

கதை சொல்பவர்: ஹனுமான் ராம நாமத்தை ஜெபிக்க ஆரம்பித்தான். அவன் உடல் வளர ஆரம்பித்தது. அவன் விஸ்வரூபத்தை அன்னை சீதை கண்டாள். அவன் இதயத்தில் குடிகொண்ட தன் பதி ராமனையும் தரிசித்தாள். சில வினாடி கழித்து மீண்டும் தன் சுயஉருவில் நின்றான் ஹனுமான். சீதை ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்து நின்றாள். தனக்கு நல்லகாலம் வந்துவிட்டதாக

அவள் உணர்ந்தாள். ஹனுமான் சற்று உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில் பேசினான்.

ஹனுமான்: தாயே, இப்போது தங்களுக்குத் தெரிந்ததா, நான் கடலை எப்படித் தாண்டினேன் என்று! அதோ, அந்த மரத்தின்- கிளையை முறித்து என் தோளில் வைத்துக் கொள்கிறேன். தாங்கள் அதில் அமர்ந்து

கொள்ளுங்கள். ஸ்ரீராமனின் நாமத்தைச் சொல்லி
மீண்டும் கடலைக் கடந்து எம்பெருமானிடம் தங்களைச்
சேர்த்து விடுகிறேன்.

கதை சொல்பவர்: பாசத்தாலும், ராம பக்தியாலும் குழந்தை
போலப் பேசிய ஹனுமானிடம் சீதை சொன்னாள்...

சீதை: ஹனுமான்! என் கணவரை எதிர்க்கும் வல்லமையின்றி.
அவர் இல்லாத சமயம் பார்த்து திருடன் போல வந்து
சிறையெடுத்துச் சென்றான் ராவணன். அதே தவறை
நாமும் செய்யக்கூடாதப்பா... அதர்மத்தை, தர்மத்தால்
தான் வெல்ல வேண்டும். உன் தலைவன் வீரன், நீதிமான்,
நேர்மையாளன். இராவணனைப் போரில் சந்தித்து வென்று,
அவன் அநீதிகளுக்கு, தண்டனை வழங்கிவிட்டு, அதன் பின்பு
தான் என்னை மீட்டுச் செல்ல வேண்டும். இல்லையேல், அது
அவரது வீரத்திற்கும், புகழுக்கும் இழுக்காகிவிடும் அல்லவா?

ஹனுமான்: உண்மைதான் தாயே, என்னை மன்னித்து
விடுங்கள். அதர்மத்தின் பிடியில் சிக்கி வாடும்போதும்
தர்மத்தையும், நீதியையும் தவறாமல் கடைப்பிடிக்கும்
தங்கள்பண்பிற்குத் தலைவணங்குகிறேன்தாயே அண்ணலிடம்
சென்று தங்கள் நிலையைத் தெரிவிக்கிறேன். தங்களை
நான் சந்தித்ததற்கு அடையாளமாக தாங்களும் ஏதாவது
தாருங்கள். அதனைக் கண்டு ஐயன் ஆறுதல் அடையட்டும்.

கதை சொல்பவர்: சீதையிடமிருந்த ஒரே ஒரு ஆபரணம்
தலையில் அணியும் சூடாமணி. அனுகுயாதேவி சீதைக்கு
தந்த ஆபரணம் அது. சீதை அதனை எடுத்தாள்.

சீதை: இந்தா ஹனுமான், இந்தச் சூடாமணியை வைத்துக்
கொள். இதனை என் பிரபுவிடம் கொடுத்து என் நிலையை
எடுத்துச் சொல். இன்னும் இரண்டு மாத காலக்
கெடுவுக்குள் சிறைமீட்காவிட்டால் என்னை அவர்
உயிருடன் காணமுடியாது என்றும் தெரிவித்து விடு.

ஹனுமான்: தாயே, அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள்.
தன்னை அண்டியவர்களை என் பிரபு காக்கத் தவறியதே
யில்லை. விரைவில் ராமபிரான் சைன்யம் இலங்கையில்
நுழையும். அரக்கர்கள் அழிவார்கள். தங்களை பெருமான்
சிறைமீட்டுச் செல்வார். அதுவரை தாங்கள் நம்பிக்கை
யோடு காத்திருங்கள். தாயே, நான் அண்ணலிடம் திரும்பும்
முன் தூதுவனாக வந்த எனக்கு செய்ய வேண்டிய சில
காரியங்கள் உள்ளன. அதற்குத் தங்கள் அனுமதியும்
ஆசியும் வேண்டும் தாயே!

சீதா: ஜெய் விஜயீ பவா!

கதை சொல்பவர்: பிரம்மாண்டமான அசோகவனத்தின் மற்

றொரு பகுதிக்கு வந்தான் ஹனுமான். ஒரு நல்ல அமைச்சனுக்கும், தூதுவனுக்கும் உரிய கூரிய அறிவும், சாதாரணமும் மிக்க ஹனுமான் தனக்குள் சிந்தித்தான்...

ஹனுமான்: அண்ணல் கட்டளையிடாவிடிலும் குறிப்பறிந்து ஏற்றுக் கொண்டப் பணியின் திறனறிந்து நானாக ஆற்ற வேண்டிய செயல்கள் சில உள்ளன. ஸ்ரீராமன் வருமுன்பு சீதாபிராட்டிக்கு இந்த அரக்கர்கள் தீங்கேதும் இழைத்தால், அவர்களுக்கு எத்தகைய தண்டனை கிடைக்கும் என்பதை நான் அவர்களுக்கு முன்னதாகவே உணர்த்த வேண்டும். ஸ்ரீராமனின் வீரத்தையும் படைபலத்தையும் இராவணன் தெரிந்து கொண்டால் ஒருவேளை மனம்மாறி சீதா பிராட்டியை திருப்பி அனுப்பினாலும் அனுப்பிவிடலாம். அதனால் போரைத் தவிர்க்கலாம். ஒருவேளை, போர் தவிர்க்க முடியாததென்றால் எதிரியின் பலத்தை முன்னதாகவே தெரிந்து கொள்வதுதான் சிறந்த ஒற்றனுக்கு அழகு.

கேத சொல்பவர்: என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு எப்படியாவது இராவணனைச் சந்திக்க ஹனுமான் ஒரு திட்டமிட்டான். அசோகவனத்தின் ஒரு பகுதியில் உள்ள மரங்களையெல்லாம் வேரோடு பிடுங்கினான். பாறைகளைப் பெயர்த்து எறிந்தான். தடுக்க வந்த அசுரர்களை தன்கதையால் தாக்கிச் சின்னாபின்னப் படுத்தினான். வனத்தை அழித்தான். தப்பி ஓடிய சில அரக்கர்கள் இராவணனிடம் சென்று நடந்ததைத் தெரிவித்தனர்.

இராவணன்: என்ன...? ஒரு சாதாரண குரங்கு அசோகவனத்தை அழிக்கிறதா? அத்தனை அரக்கர்களாலும் அந்தக் குரங்கை அடக்க முடியவில்லை என்றால், இது தேவர்களின் சூழ்ச்சியாக இருக்கும் என எண்ணுகிறேன். நம்மை நேராக எதிர்க்க முடியாத இந்திராதி தேவர்கள் இப்படியொரு கொடிய மிருகத்தை உண்டாக்கி ஏவி விட்டிருக்கிறார்கள்

போலும்! ஒழித்து விடுகிறேன் அதன் ஆணவத்தை.
யாரங்கே!

அக்ஷயன்: கூப்பிட்டீர்களா அப்பா?

ராவணன்: அக்ஷய குமாரனா, வா மகனே! உன் வீரவிளையாட்
டிற்கு ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது. நமது
அந்தப்புர அசோகவனத்தை ஒரு குரங்கு அழித்துக்
கொண்டிருக்கிறதாம். அதனைப் பிடிக்க இயலாத இந்தக்
கையாலாகாத காவலர்கள் இங்கே வந்து முறையிட்டு
நிற்கின்றனர். நீ சென்று...

அக்ஷயன்: அந்த வானரத்தை அழித்து அதை ஏவி விட்டவர்
களுக்குப் பாடம் கற்பித்து விட்டு வருகிறேன்!

கைந் சொல்பவர்: அக்ஷய குமாரனும் அவன் படை வீரர்களும்
அசோகவனம் வந்து ஹனுமானைப் பிடிக்க முயற்சி செய்தனர்.
முடியவில்லை. அக்ஷய குமாரன் தன் மந்திர சக்தியால் விண்ணிலே
பறந்து ஹனுமானை அழிக்க முயன்றான். ஹனுமானும்
விண்ணிலே தாவி தன் கதையால் அக்ஷய குமாரனை அடிக்க,
அவன் வேரற்ற மரம்போல பிணமாகி விழுந்து விட்டான்.
செய்தி இராவணனுக்குக் கிடைத்தது. துயரத்தைவிட
கோபமே அவனிடம் மேலோங்கி நின்றது.

ராவணன்: என்ன கொடுமையிது! அக்ஷய குமாரனையே அந்த
குரங்கு கொன்று விட்டதா? அப்படியானால் நிச்சயம்
இதில் ஏதோ சூழ்ச்சி இருக்கிறது. என் மகன் மரணத்

திற்குக் காரணமான அந்த மந்தியை அழித்துச் சின்னப் பின்னப்படுத்தி விடுகிறேன்.

கதை சொல்பவர்: அப்போது ராவணனின் மூத்த மகன் மேகநாதன் அங்கு வந்தான். மேகநாதன் இராவணனைப் போலவே வீரமும் வலிமையும் சக்தியும் வாய்ந்தவன். மாயாஜாலங்கள் புரீபவன். இந்திரனை வென்று, அதனால் 'இந்திரஜித்' என்ற பெயர் பெற்றவன். அவன் தந்தையிடம் கூறினான்...

மேகநாதன்: நில்லுங்கள் அப்பா! கேவலம் ஒரு குரங்கைப் பிடிக்க இலங்கேஸ்வரனுள் தாங்கள் செல்வதா? வேண்டாம். அதைக் கொண்டு அதன் ரத்தத்தால் தம்பி அக்ஷயன் உடலுக்கு அபிஷேகம் செய்து பழி தீர்த்து வருகிறேன். நானே போகிறேன்.

இராவணன்: நில் மேகநாதா! முதலில் அந்தக் குரங்கை உயிருடன் பிடித்துவா. அதனை ஏவி விட்டவர்களை நாம் அடையாளம் கண்டுகொள்ள வேண்டும். அதன்பின் அதற்குத் தக்க தண்டனை தருவோம்.

மேகநாதன்: நல்லது தந்தையே! வருகிறேன்.

கதை சொல்பவர்: மேகநாதன் அசோகவனம் வந்தான். ஹனுமானுடன் போர் தொடங்கினான். அவன் மாயாஜாலங்கள் ஹனுமானிடம் பலிக்கவில்லை. முடிவில் ஹனுமானை உயிருடன் பிடிக்க பிரம்மாஸ்திரத்தை எய்தான் மேகநாதன். பிரம்ம தேவனின் சக்தியால் ஒருவனை கட்டும் கயிறு போன்ற அஸ்திரம் அது. பிரம்மதேவனின் அனுக்ரஹத்தால், பிரம்மஞானியான ஹனுமான் வேண்டுமென்றே அந்த அஸ்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டான். அதன் மூலம் ராவணனை சந்திக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும் என்பதால் அவன் அடக்கமாகக் கட்டுண்டு நின்றான். தான் வெற்றி பெற்று விட்டதாக எண்ணி கட்டுண்ட ஹனுமானை அரக்கர்களைக் கொண்டு ராவணன் அவைக்கு இழுத்து வரச் செய்தான் மேகநாதன்.

இராவணன்: திமிர் பிடித்த குரங்கே! யார் நீ? உன்னை இங்கு அனுப்பியது யார்? வனத்தை அழித்து என் வீரர்களையும் புதல்வனையும் அழிக்க உனக்கு எப்படித் துணிச்சல் வந்தது?

கதை சொல்பவர்: தனக்கு ஆசனம் தராமல் தன்னை கட்டி வைத்து நிறுத்திக் கேள்வி கேட்கும் இராவணனுக்கு புத்தி புகட்ட விரும்பினான் ஹனுமான். பிரம்மதேவனைத் துதித்தான். பிரம்மாஸ்திரக் கட்டுகள் அவிழ்ந்தன. ஸ்ரீராமனை வேண்டினான். அவன் வால் நீளமாக வளர்ந்து சுருள ஆரம்பித்தது. அது உயரமாக மேடை போல ஆகி அவனுக்கு

சிம்மாசனமாக நின்றது. அதன் மீது ஏறி அமர்ந்து கொண்டு இராவணனைப் போலவே கால்மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு கம்பீரமாகப் பதில் கூறினான் ஹனுமான்.

ஹனுமான்: ராவண, ஸ்ரீராமனின் தூதுவன் நான்! ஹனுமான் என்பது என் பெயர். உன்னால் வஞ்சகமாகச் சிறையெடுக்கப் பட்ட அன்னை சீதாதேவியை நீ எங்கு மறைத்து வைத்திருக்கிறாய் என்பதைக் கண்டறிய வந்த ஒற்றன் நான். உன் வீரர்களும் மகனும் அழிந்ததற்குக் காரணம் நானல்ல... உன் அறியாமையும், நீசெய்திருக்கும் தீவினையும் தான்.

ராவணன்: ஆணவம் பிடித்த வானரமே, என் அவைக்கு வந்து என்னையே அவமதிக்கிறாய்?

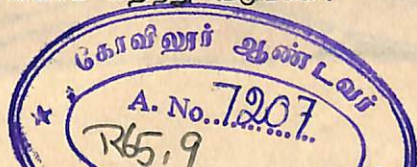
ஹனுமான்: உன்னை அவமதிக்க வரவில்லை ராவண. உனக்கு அறிவுரை கூறிப் போகவே வந்தேன். பிரம்ம தேவன் வழிவந்து, வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்று பண்டிதனாகி, தவமியற்றி வல்லமைகள் பெற்று வாழும் நீ கேவலம் காமத்திற்கும், குரோதத்திற்கும் அடிமையாகி அழிந்து விடக்கூடாதே என்பதை சுட்டிக் காட்டவே வந்தேன்.

ஸ்லோகம்: மனோஹி ஹேது ஸர்வேஷாம் இந்திரியாணாம் ப்ரவர்த தனே சுபா சுபாஸ்வ வஸ்தாஸு த ச்சமே ஸுவ்யவஸ்திதம்.

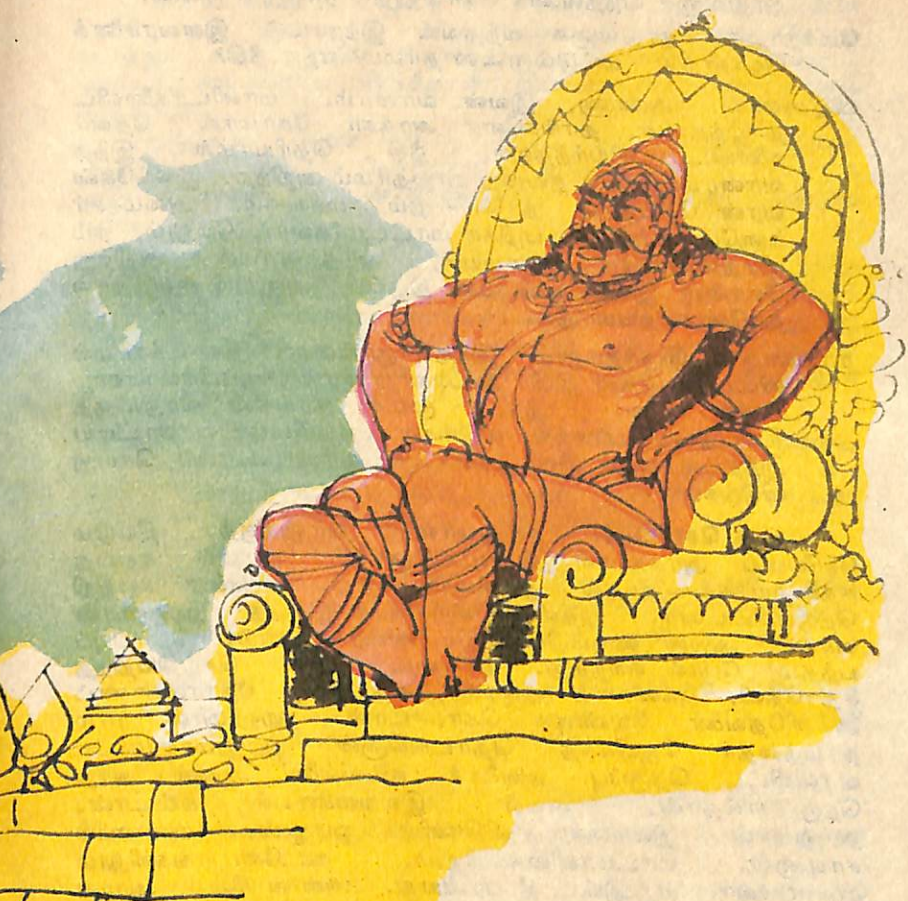
இராவணன்: மனிதனினும் கேவலமான மிருகம் நீ. தேவர் களிலும் மேலான எனக்கு நீதி புகட்டுகிறாய்? என்னை எதிர்க்கத் துணிவின்றி கேவலம் ஒரு வானரமான உன்னை அனுப்பியிருக்கிறான் அந்த ராமன்...

ஹனுமான்: ஸ்ரீராமனின் சேவகனான சாதாரண ஒரு வானரத்தாலேயே இவ்வளவு சாதிக்க முடியுமென்றால், என் தலைவனால் எத்தனை சாதிக்க முடியும் என்பதை எடுத்துக்காட்டவே உன்னை அனுப்பியிருக்கிறார் ஸ்ரீராமன். இராவண, இப்போதும் ஒன்றும் கெட்டுவிடவில்லை. உன் தவறை உணர்ந்து அன்னை சீதையை அழைத்துக் கொண்டுபோய் அண்ணல் இராமனிடம் ஒப்படைத்து விடு. அவர் பாதங்களைப் பற்றி மன்னிப்புக் கேள். இராவண, நீயும், உன் நாடும், நகரமும் அழியாமல் இருக்க இது ஒன்றுதான் வழி.

இராவணன்: அற்பக்குரங்கே, நீ பேசியனது போதும். உன் கொட்டத்தை அடக்கி விடுகிறேன். மேகநாதா, இந்த புத்தி கெட்ட மந்தியின் உடலைத் துண்டு துண்டாகக் கூறு போட்டு, இது அழித்த அசோகவனத்தில் அடையாளச்சின்னமாக எறிந்து விடுங்கள்.

விபீஷணன்: நில்லுங்கள் அண்ணா! ஒரே ஒரு வேண்டுகோள்.
இராவணன்: என்ன விபீஷணா? இந்த தண்டனை போதா
தென்றால்.....
விபீஷணன்: அண்ணா, தாங்கள் அரசியல் அறம் வழுவாத

வேந்தன் என்று தேவர்களாலும், மூவர்களாலும் போற்றப்படுபவர்கள். தங்களுக்குத் தெரியாததில்லை. தூதுவனாக வந்தவனைக் கொல்லுதல் ராஜநீதி இல்லை.

மேகநாதா: தூதுவனாக வந்தவன் இந்நாட்டு இளவரசனைக் கொன்றது மட்டும் என்ன தர்மம்? எந்த நீதி?

விபீஷணன்: அண்ணா, இவன் வானரம். மானிடர்களைவிட தாழ்ந்தவன். தாங்களோ அரக்கர் கோமான். தேவர்களைவிட உயர்ந்தவர். நீதி தெரியாமல் இந்த வானரம் செய்த தவறை ராஜதர்மம் அறிந்த இலங்கேஸ்வரன் செய்தால், நாளை நம் மக்களும், அமைச்சர்களுமே நம்மைப் பழிக்க மாட்டார்களா? மேலும், நம் வீரத்தையும், புகழையும் அந்த ராமன் அறிந்து கொள்ள இவனை உயிருடன் திருப்பி அனுப்பி வைத்தால் தானே சாத்தியமாகும்...

ராவணன்: இருந்தாலும் இந்தக் குரங்கைத் தண்டிக்காமல் விட்டால் இதன் திமிர் அடங்காது. குரங்குக்குப்பிரியமானது அதன் வால். இந்த மூடக் குரங்கின் வாலுக்குத் தீயிட்டுப் பொசுக்கி விடுங்கள். நம்மிடம் வாலாட்டிய இந்த வானரம் இனி எவரிடமும் வாலாட்டாமல் செய்து விடுங்கள்.

கதை சொல்பவர்: ஹனுமான் வாலுக்குத் தீயிடும் வேலையை அரக்கர்கள் தொடங்கினார்கள். வாலில் கத்தை கத்தையாகக் கந்தல் துணியைச் சுற்றி, எண்ணை ஊற்றி நெருப்பிட்டனர். முதலில் சிறியதாக இருந்த ஹனுமான் வால், அவன் விரும்பிய இடம்வரை நீண்டு, நெருப்புப் பந்தம் போல் எரிந்தது. திரிசடை மூலம் செய்தியறிந்த சீதாதேவி, அக்னியால் ஹனுமானுக்கு தீங்கு நேராவண்ணம் அக்னிதேவனை வேண்டிக் கொண்டாள். ஹனுமான் ராம நாமத்தைச் ஜெபிக்கத் தொடங்கினான். ஹனுமானுடைய வாலிலிட்ட நெருப்பு, அவனைச் சுடவில்லை! ஆனால் அந்த நெருப்பால்தான், அவன் இலங்கையைச் சுட்டான். ஹனுமான் இலங்கை வீதிகளில் ஓடினான். விண்ணில் சாடினான். மாடமாளிகைகளிலும், கூடகோபுரங்களிலும் அவன் வாலால் இட்ட தீ பரவியது. அன்னை சீதை அழுது வடித்த கண்ணீர்த் துளிகள் அங்கே அக்னி ஜ்வாலையாகக் கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது. பத்தினிப் பெண் ஒருத்திக்கு, இழைத்த கொடுமை இலங்கையில் செல்வங்களையெல்லாம் அழித்துச் சாம்பலாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

இராவணனுக்கு அடிமைப்பட்டு, அல்லப்பட்டு வந்த அக்னிதேவன், தன் ஆத்திரம்தீர இலங்கையை அழித்துப்

பழிதீர்த்துக் கொண்டான்!

தன் உள்ளத்தே எழுந்த காமமெனும் தீதான் அங்கே பரவி, தன் புகழையும் - பெருமையையும் - செல்வங்களையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கிக் கொண்டிருந்தது என்பதை இன்னும் அறியாத மூடனாகவே இருந்தான் இராவணன். லங்காதகனம் முடிந்தது.

ஒருவேளை, தான் வைத்த தீயில் அசோகவனத்திலுள்ள அன்னைக்கும், ஆபத்து நேர்ந்திருக்குமோவென அஞ்சி, மீண்டும் அசோக வனம் வந்தான் ஹனுமான். அன்னையை மீண்டும் கண்டான்.

ஹனுமான்: அன்னையே! அண்ணல் ராமனின் ஆற்றலை இராவணன் தெரிந்து கொள்ளவேதான் இந்த லங்கா தகனம்! 'தன்வினை தன்னைச் சுடும்' என்று ராவணனுக்கு எடுத்துக்காட்டவே இந்த அக்னிப் பரீட்சை! விரைவில் தங்கள் துயர் தீர்க்க அண்ணல் வருவார். தூதுவனாக வந்த என் பணி முடிந்து விட்டது.

கதை சொல்பவர்: என்று கூறி அன்னையிடம் விடை பெற்றான். வாலின் நுனியில் எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பை கடலில் நனைத்தான். அக்னிதேவனுக்கு நன்றி சொன்னான். மீண்டும் ராம சப்தம் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது...

"ராம் ராம் ராம்..."

ராமனுக்காக நல்ல செய்தியையும் அன்னைதந்த குடாமணியையும் சுமந்து கொண்டு விண்ணிலே சாடினான். கிஷ்கிந்தையை நோக்கி அவன் பயணம் தொடங்கியது.

முடிவுரை:

மணியன்: எத்தனை அருமையான சம்பவங்கள்: எத்தனை அருமையான தத்துவங்கள்! அத்தனையும் வாழ்க்கையின் வெற்றியின் ரகசியங்கள்.

ஸ்லோகம்:

அனிரீவேத: ஸ்ரியோ மூலமனிரீ வேதஹ பரம் ஸுகம்

அனிரீ வேதோ ஹி ஸததம் ஸர்வார்த் தேஷு ப்ரவர்த்தகஹ

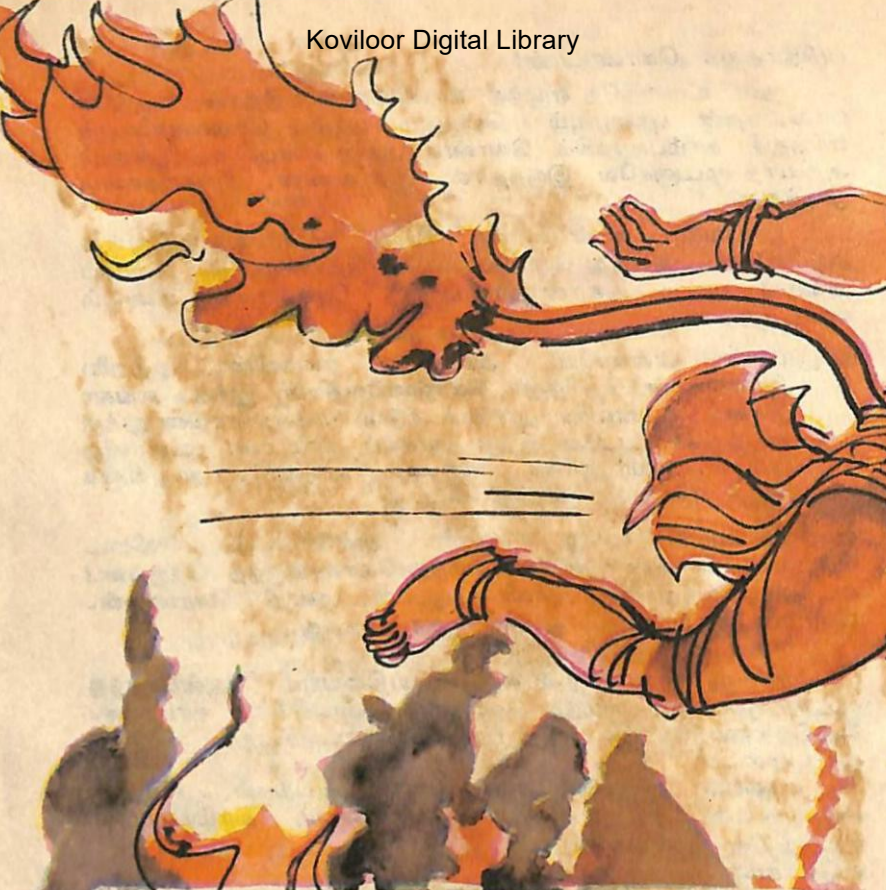
மணியன்: சுந்தர காண்டம் என்றும் சுந்தரமாய் எல்லோர் இல்லங்களிலும் எப்போதும் ஒலிக்கட்டும். நன்மையும் செல்வமும் பெருகட்டும்!

"ஜெயத்யதி பலோ ராமஹ லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாபல:

ராஜா ஜெயதி சுகரீவா ராகவேணபி பாலித:"

"தாஸோகம் கோசலேந்த்ரஸ்ய ராமஸ்யா கலுஷ்ட கர்மண:

ஹனுமான் சத்ரு சைன்யானும் நிறந்தா மாருதாத்மஜ:"

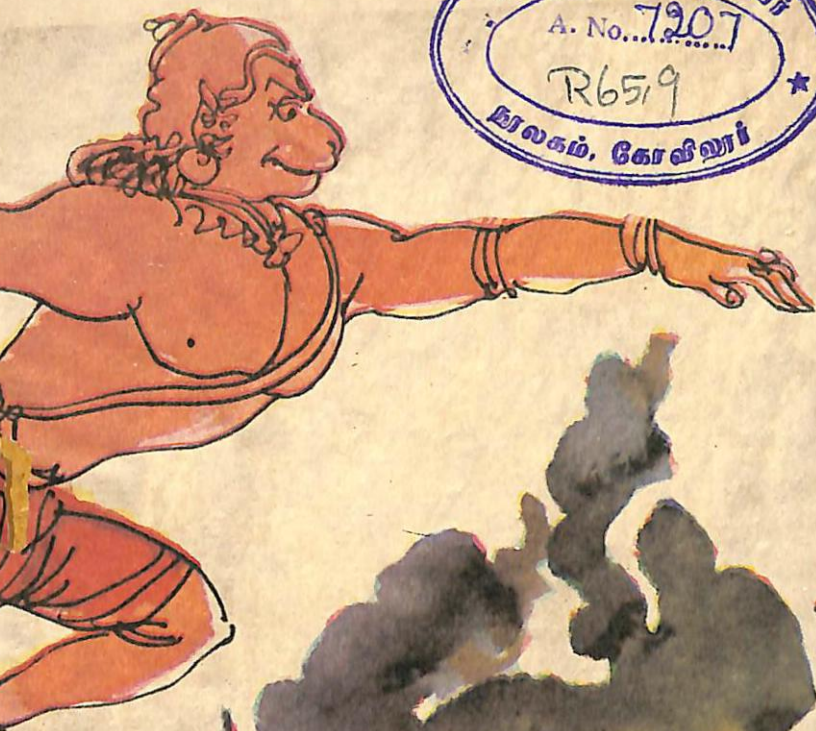

“ந ராவண ஸஹஸ்ரம் மே யுத்தே ப்ரதிபலம் பவேத்
சிலாபிஸ்து ப்ரஹாத: பாதபைஸ்யி சஹஸ்ரச:”

“அர்த்தயித்வா புரீம் லங்காம்
அபிவாத்யச மைதிலீம்
சம்ருத் தார்த்தோ கமிஷ்யாமி
மிஷதாம் ஸர்வ ரக்ஷஸாம்:”

இதுவரை கேட்டது : கந்தரகாண்டம்

அடுத்தது : யுத்தகாண்டம்

இதுவரை
சுந்தரகாண்டம்

கேட்டார்கள்.

எமது அடுத்த

காஸெட்டில்

யுத்தகாண்டம்

ஸ்ரீராம் ஜெயராம்

ஜெயஜெயராம்

ஸ்ரீராம் ஜெயராம்

ஜெயஜெயராம்

பதிப்பு உரிமை:

இதயம் எஜுகேஷனல்

காஸெட்ஸ்